

Божикниот клуб на читатели

Сара Морган

На Марґарет̄и и Алан,
зайшоа шїю сїе ми извонредни ѝријай̄ели.

ПРВА ГЛАВА

Хети

„Пансион ‘Јаворов шеќер’, повелете“. Хети одговори на телефонот со насмевка на лицето, бидејќи откри дека е невозможно да звучи поразено, нерасположено или речиси расплакано кога се смешкаше, а во моментов беше сè од наведеното.

„Со години планирам зимско патување во Вермонт и неодамна забележав фотографии на социјалните мрежи од вашиот пансион“, рече жената, „кој изгледа толку удобно и пријатно. Такво место, во кое човек со сигурност ќе се опушти“.

Тоа е илузија, помисли Хети. Во ова место нема опуштање; барем, не за неа. Главата ѝ пулсираше, а очите ја пецкаа по уште една непроспиена ноќ. Главната домаќинка се закануваше дека ќе си замине, а главниот готвач доцне-ше две вечери по ред и таа беше загрижена дека вечерва ќе биде третата вечер како доцни, а тоа ќе биде вистинска пропаст, бидејќи сите резервации беа пополнети. Готвачот Такер им ја заработи многупосакуваната ѕвезда, а неговиот специјалитет со паткино месо беше познат по тоа што од гостите изнудуваше воздишки од екстаза, но имаше денови кога Хети би ја заменила ѕвездата за готвач со поумерен темперамент. Тој толку лесно се распламтуваше, што таа понекогаш се прашуваше зошто воопшто ја вклучува скарата. Можеше слободно да ѝ се развика на патката и таа целосно ќе беше испечена од пламените на неговата лутина. Тој со неа не се однесуваше со почит и ја искористуваше.

Божикниот клуб на читатели

Хети го знаеше тоа, знаеше дека требаше да го отпушти од работа, но Брент го одбра него и неговото отпуштање од работа би значело раскинување со уште една врска од минатото. Исто така, соочувањето ја цедеше нејзината енергија и во моментов немаше многу енергија на располагање. Полесно беше да го смирува.

„Мило ми е што сте воодушевени“, ѝ рече на жената на линијата. „Дали сакате да направите резервација?“

„Би сакала, но имам посебни барања за собата. Дали може да Ви кажам што ми треба?“

„Се разбира“. Хети се подготви за долгата и неостварлива листа на желби и му одолеа на нагонот да го тресне челото од бирото. Го зеде нотесот и пенкалото, кои секогаш ѝ беа при рака. „Повелете“.

Колку лошо може да биде? Жената што се јави претходната седмица сакаше да знае дали може да го донесе стаорецот милениче со неа на одморот – одговорот беше не! – а човекот пред две седмици бараше таа да го исклучи звукот на реката што течеше пред прозорецот на неговата соба, бидејќи не можел да засpie.

Многу се трудеше да ги задоволува каприците на своите гости, но сепак постоеја граници.

„Би сакала собата да има поглед кон планините“, рече жената. „И огниште со вистински оган“.

„Сите соби имаат огништа“, рече Хети, „а собите во задниот дел имаат прекрасен поглед кон планините. Тие напред се свртени кон реката“.

Малку се опушти. Засега беше добро.

„За мене планини. Исто така, имам посебни барања за постелнината. Сепак, третина од животот ја поминуваме во спиење, така што тоа е многу важно, нели?“

Хети почувствува завист. Во никој случај не поминала една третина од животот во спиење. Со мало дете, како сопственичка на пансион и тагувајќи по загубата на сопругот, таа едвај спиеше. Сонуваше да спие, но за жал, кога беше будна.

Сара Морган

„Постелнината е важна“. Го рече тоа што се очекуваше од неа. Го правеше тоа откако полицијата тропна на нејзината врата, пред две години, и ја извести дека нејзиниот сакан Брент загинал на лице место во ужасен несрекен случај. Од зградата покрај која поминувал, додека одел во банката, паднала цигла и го удрила по главата.

Се засрамуваше кога ќе се сетеше дека нејзината привична реакција беше смеа – беше убедена дека тоа е шега, бидејќи нормалните луѓе не загинаваат од цигли што паѓаат од згради, нели? – но, потоа увиде дека тие не се смеат, а причината за тоа не беше нивниот недостаток на смисла за хумор.

Ги праша дали се сигурни дека е мртов, а потоа мораше да се извини што се сомневаше во нив, бидејќи се разбира дека беа сигурни. Колку често полицијата велеше жал ни е што мораме да Ве известиме дека..., за потоа да рече леле, извинете, направиаме грешка?

Откако ги повторија лошите вести, таа љубезно им се заблагодари. Потоа им направи чај бидејќи таа беше а) половина Британка б) многу шокирана.

Кога го испија чајот и изедоа две од нејзините домашни колачи со цимет, ги испрати како да беа драги гости кои ја почестија со нивното присуство, а не луѓето кои штотуку го срушија нејзиниот свет со еден краток разговор.

Откако полицајците заминаа, таа цели пет минути зјаеше во затворената врата, и се обидуваеше да сфати што се случува. За неколку минути нејзиниот живот драстично се смени, иднината што ја планираше со Брент ѝ беше украдена, надежите уништени.

Иако оттогаш поминаа две години, сепак имаше денови кога мислеше дека не е вистина. Денови кога таа сè уште очекуваше Брент да влезе низ вратата, со неговиот посебен потскоклив од, полн со возбуда бидејќи добил уште една сјајна идеја, која не можел да дочека да ја сподели со неа.

Мислам дека треба да се земе...

Мислам дека треба да основаме семејство...

Божикниот клуб на читатели

Мислам дека треба да го куйиме историскиот пансион, што го видовме на илустрацијата во Вермонт...

Се запознаа во Англија, за време на последната година од студиите, и од првиот миг таа беше восхитена од еланот на Брент. Откако дипломираа, и двајцата се вработија во Лондон, но потоа се случија две работи. Бабата на Брент почина и му остави огромна сума пари, и отпатуваа до Вермонт. Се заљубија во местото, и ете ја сега, вдовица на возраст од дваесет и осум години, одгледувајќи го нивното петгодишно дете и раководејќи со историскиот пансион. Сама. Откако го изгуби Брент, се обидуваа да одржува сè на начинот на којшто тој сакаше, но тоа не се покажа лесно. Беше загрижена дека не ќе може да го прави тоа сама. Беше загрижена дека ќе го изгуби пансионот. Најмногу од сè, беше загрижена дека нема да ѝ биде доволна на нивната ќерка. Сега кога Брент го немаше, таа мораше да биде двајца луѓе – како може да биде двајца, кога повеќето денови не се ни чувствуваа како да е една целосна личност?

Го сфати тоа додека беше потоната во миг на сентиментална самосожаливост, додека жената на телефонот сè уште зборуваше. „Се извинувам, може да повторите?“

„Сакам постелнината да биде памучна, бидејќи се мамача со прегревање“.

„Имаме памучна постелнина, така што тоа нема да биде проблем“.

„И розова“.

„Се извинувам?“

„Би сакала да биде розова. Така спијам подобро. Белата е премногу сјајна, а темните бои ме депримираат“.

Розова.

„Ќе запишам“. Го зеде бележникот и напиша *Помош*, со четири извичници. Можеше да напише нешто понеучтиво, но нејзината ќерка многу добро читаше и се покажа дека наседа ја демонстрира таа вештина, така што Хети научи да биде пообсирна за тоа што го пишуваше и го оставаше наоколу. „Дали имате посебен датум на ум?“

„Божик. Тоа е најдоброто време, нели?“

Не за мене, помисли Хети, и провери дали собата е слободна на Божик. Првиот Божик откако умре Брент беше ужасен, а минатата година не беше ништо подобро. Сакаше да се крие под чаршафите додека не помине празникот, но напротив, од неа се очекуваше да вдахнува празнична радост во животите на другите луѓе. А сега повторно дојде крајот на ноември и Божик приближуваше за неколку седмици.

Сепак, ако не изгуби друг член од персоналот, сигурно ќе најде начин некако да го протурка. Двапати го преживеа, ќе преживее и третпат.

„Имате среќа. Имаме уште неколку слободни соби, вклучително и една со поглед на планините. Дали би сакале да Ви ја резервирам?“

„Дали тоа е аголна соба? Би сакала да имам повеќе од еден прозорец“.

„Не е аголна соба и во неа има само еден прозорец, но има прекрасна глетка и покриен балкон“.

„Нема шанси да добијам уште еден прозорец?“

„За жал, не“. Што треба да направи? Да пробие дупка во ѕидот? „Но, можам да Ви пратам видео од собата пред да се одлучите, ако тоа помага“.

Додека ја запиша електронската адреса на жената, додека ја стави собата на чекање во рок од дваесет и четири часа и ѝ го одговори остатокот од прашањата, помина половина час.

Кога жената најпосле го заврши повикот, Хети воздивна. Божик ветуваше дека ќе биде кошмар. Напиша забелешка под резервацијата. *Розови чаршафи. Памучни.*

Како би се справил Брент? Тоа беше прашањето што таа си го поставуваше милион пати на ден и си дозволи да погледне во една од двете фотографии што ги чуваше на бирото. Тоа беше фотографија од Брент на која ја вртеше нивната ќерка во воздух. И двајцата се смееја. Понекогаш, сеќавањето на добрите времиња те одржуваа во живот за време на лошите.

Божикниот клуб на читатели

Само што сакаше да пребара на интернет за розови чаршафи, кога некој се поднакашла со претеран гест.

Го крена погледот и ја виде Стефани, главната домаќинка, која ја гледаше со налутен поглед.

Стефани беше уште една од вработените, назначени од Брент. Речиси целиот персонал беше избор на Брент. Пред Брент да ја вработи, Стефани била главна домаќинка во реномиран хотел во Бостон. *Нејзинише ѓрејораки се совршени*, рече откако ја интервјуираше Стефани, *и жесџоко е орѓанизирана и сѓособна*.

Хети се согласи со делот со *жесџоко*. Истакна дека однесувањето на Стефани се граничеше со неучтивост и дека можеби ќе биде тешка за раководење, но Брент ѝ ги отфрли грижите и ја увери дека тој ќе раководи со персоналот, за да не биде нејзин проблем. Но, сега таа раководеше со нив и стана нејзин проблем. Сега сè беше нејзин проблем.

„Да не те боли грлото, Стефани?“ Знаеше дека не требаше да го рече тоа, но беше преуморна од неумоливиот негативен став на жената. Справувањето со неа бараше многу енергија. Стефани го почитуваше Брент – имаше мигови кога Хети се прашуваше дали таа чувствува нешто повеќе од почит кон него – и одговараше на неговиот нескротлив ентузијазам во врска со сè, но очигледно нежната природа на Хети многу ја нервираше.

„Имам поголеми проблеми од болно грло. Глупавата девојка успеала да собере нешто црвено заедно со постелнината, кога ја чистела Речната соба“.

Хети се преправаше дека не знае за што зборува. „Не знам што мислиш“.

„Ти зборувам за Клои“. Устата на Стефани беше стегната. „Катастрофа е. Престанав да бројам колкупати ја предупредив да не ја тресе постелнината, пред да провери дали гостите оставиле нешто во креветот. Те предупредив да не ја вработуваш и немам поим зошто ја вработи. А сега се случи ова“.

Хети ја вработи Клои бидејќи беше фина и полна со елан, квалитети за кои веруваше дека се важни. Местата

како пансионот „Јаворов шеќер“ се одржуваа во живот поради нивниот углед, а угледот го претставуваше персоналот. Клои правеше луѓето да се чувствуваат згрижено и важно. Стефани повеќе беше како доберман кој го чуваше местото.

„Клои е фина и услужлива и гостите ја сакаат. Сигурна сум дека нема да ѝ се повтори“.

„Брент немаше да ја вработи“.

Хети се почувствува како да ја удрила по стомакот. „Брент не е овде“.

Стефани барем имаше доблест да зарумени во образите. „Разбирам дека последните две години ти беа многу тешки, Хариет, и дека не си по природа раководител, но мора да бидеш цврста со персоналот. Ти си гостилничарката. Сега ти си главна. Проблемот со тебе е тоа што си премногу добра. Добра раководителка треба да може да отпушти некого од работа“.

Хети немаше намера да ја отпушти Клои. Таа беше една од вработените кои не ѝ предизвикуваа тензија кога беа покрај неа.

„Ова ѝ е прва работа“, рече Хети. „Сè уште учи. Се случуваат грешки“.

„Ова треба да биде квалитетен пансион. Квалитетните пансиони не толерираат грешки“.

Целиот потфат беше грешка, уморно помисли Хети. *Што ли си мислевме, Брент?* „Ќе зборувам со неа. Каде е?“

„Во пералницата, плаче. Се надевам дека не го дува носот од чаршафите“.

Можеби ќе можат да плачат заедно, си мислеше Хети, додека одеше кон лобито со рецепцијата и покрај отворената врата од библиотеката. Копнежливо ги погледна преполните полици со книги, посакувајќи да има време удобно да се смести во фотелјата пред топлото огниште и накратко да избега. Библиотеката беше нејзината омилена соба и ништо не сакаше повеќе од тоа кога ќе видеше некого свиен на еден од каучите, со книга во рацете.

Божикниот клуб на читатели

Повремено, им завидуваше на нејзините гости, кои беа добро згрижени и разгалени, секоја нивна потреба беше очекувана, секоја желба исполнета. Нејзините гости беа среќни и повеќето од нив повторно доаѓаа, па можеби не беше толку лоша во својата работа, иако беше лоша раководителка на луѓе. Дали навистина беше таква? Или едноставно не ја бидуваше да раководи со лоши луѓе?

Слезе долу и ја најде Клои на местото каде што ѝ кажа Стефани – во пералницата.

Очите ѝ беа црвени и кога ја виде Хети, го избриша лицето со раката.

„Жал ми е“, тивко рече Клои. „Ми рече дека мора да ја сменам постелнината за четири минути, па морав да побрзам. Знам дека оплескав, но госпоѓа Боуман многу се мурти, и имам трема пред неа, а потоа правам грешки“.

Хети се запраша дали да ѝ признае дека Стефани Боуман го имаше истиот ефект врз неа.

„Не грижи се“. Ја потапка девојката на рамото. „Сè е во ред“.

„Не, не е во ред. Постелнината е уништена“. Лицето на Клои беше црвено како жар. „Треба да биде снежнобела, а сега е розова. Но, не бледорозова, туку розова розова. Ке се обидам повторно да ја исперам, но мислам дека бојата нема да излезе. Ке мора да ја фрлиме“.

„Навистина не е...“ Хети ја спушти раката. „Чекај малку. Дали рече розова?“

„Да. Внатре имало капа. Мислам дека беше дел од костимот на Дедо Мраз од господинот Греам. Го изнајмил и очигледно испуштал боја“. Се намурти. „Чудно ми е, бидејќи можев да се заколнам дека го спакував целиот костим, заедно со капата. Бев многу внимателна, но некако капата успеала да се измеша со постелнината, па изгледа не сум ја спакувала“.

Хети прашално ја гледаше. „Костим од Дедо Мраз?“

„Да. На господин и госпоѓа Греам, од Охајо. Поминаа две вечери во апартманот. Тој ми рече дека госпоѓа Греам имала фантазија да помине една ноќ со Дедо Мраз, па затоа тој го изнајмил костимот за да ја изненади“.

„Но, ноември е“.

„Мислам дека тоа не му било важно. Купил и празнична секс-играчка, но не прашав за подробностите. Мислев дека тоа ќе ми го уништи Божик како празник“.

„Во право си“. Хети беше толку восхитена, што во моментот заборави колку беше уморена. „Од каде го знаеш сето тоа?“

„Луѓето зборуваат со мене“, рече Клои, „што, да бидам искрена, понекогаш може да биде малку вознемирувачки, но тоа води до интересни признанија“.

„И розови чаршафи“. Хети ја зеде кутијата со марамчиња од полицата на пералницата и ѝ подаде едно марамче. „Не плачи, Клои. Ми направи услуга“.

Клои го зеде марамчето и го издува носот. „Навистина?“

„Да. Има гости кои наводно обожаваат да спијат во розови чаршафи. Опуштаат, го знаеше тоа?“

„Не...“ Девојката изгледаше замаено. „Не знаев“.

„Па, сега знаеш. Стави ги розовите чаршафи настрана. Не фрлај ги“. Хети набрзина се врати до рецепцијата, каде што Стефани нестрпливо тапкаше со ногата.

Хети длабоко зеде воздух и се насмевна, надевајќи се дека ќе ја намали напнатоста и ќе ѝ го омекне расположението. „Сè е средено“.

Стефани престана да тапка со ногата, но не изгледаше ни оддалеку омекнато. „Ја отпушти?“

„Не, не ја отпуштив. Грешка било“. Или можеби нешто сосема друго? Клои рече нешто што се вгнезди во главата на Хети. „Чудно, навистина, бидејќи беше убедена дека ја спакувала црвената капа, заедно со остатокот од костимот на Дедо Мраз што го донесол господинот Греам. Не можеше да сфати како се измешала со постелнината“.

Стефани воопшто не го смени изразот на лицето. „Сигурно затоа што е невнимателна. Ти си премногу мека. Брент сигурно ќе ја отпуштеше“.

Божикниот клуб на читатели

Брент сигурно немаше да ја отпушти Клои, но сигурно ќе најдеше начин како да се справи со Стефани.

Имаше чувство дека Стефани сакала таа да потфрли.

„Ние сме екипа“, рече Хети, „и нашата работа е да се поддржуваме едни со други“. За нејзина среќа, Гвен и Елен Бишоп, двете сестри на осумдесетина година кои беа редовни гости откако пансионот беше отворен, одбраа токму во тој миг да дојдат на рецепцијата. На Хети никогаш не ѝ било повеќе мило што гледа некого. „Се извинувам, Стефани. Мора да се погрижам за нашите гости“.

Побрза кон сестрите Бишоп и ги поздравиле како да беа чамец за спасување среде бурен океан. „Како ви се допадна појадокот?“

„Превкусен беше, како и секогаш“. Гвен зрачеше од радост. „Јаворовиот сируп е најдобриот што сме го вкусиле. Сè овде е совршено, како и секогаш, и тоа благодарение на тебе, најмила Хети“.

Барем сите да беа толку добродушни и лесно задоволени.

„Ќе ви дадеме шише за да си го однесете дома, госпоѓице Бишоп. Веднаш ќе го средам тоа“.

„Колкупати сум ти кажала да ме нарекуваш Гвен, драга моја“. Гвен нежно ја погали раката на Хети. „Ми изгледаш уморено. Не спиеш добро?“

„Добро сум“, излажа Хети, а Гвен ја погледна со милослив поглед.

„Продолжи понатаму“, нежно рече старицата. „Ден по ден, чекор по чекор. Така си велеш себеси кога го изгубив мојот Бил“.

„И јас ти го велеш тоа“, рече Елен, а Гвен кимна со главата.

„Навистина беше така. Секој ден. Сакав да ти го превртам појадокот врз главата“.

„Затоа се сестрите“.

Хети почувствува бодеж од завист. Ќе беше убаво да имаше сестра, но нејзината мајка умрела една недела по

раѓањето на Хети, а татко ѝ повторно не се ожени. Со татко ѝ беа блиски и сè уште ја чувствуваше загубата, уште повеќе откако го загуби Брент. *Појребен си ми, татко.*

Особено ѝ недостигаше за Божик. Нејзиниот татко секогаш правеше Божик да биде посебен.

„Проблемот е“, рече Гвен, „што луѓето на почетокот се сочувствителни, а потоа мислат дека е време да продолжиш понатаму. Не разбираат дека жалоста никогаш не те остава“.

Хети кимна со главата. Обично, ги чуваше солзите за миговите кога беше сама под тушот, или кога го шеташе кучето, но љубезноста на Гвен ја ослободи од стегите, и за миг, се исплаши дека ќе почне да липа. Емоциите се собраа во нејзиното грло и се судрија со нејзината самоконтрола.

„Вистина е. Сè уште ми недостига татко ми“, призна таа, „а тој почина пред седум години“.

Гвен ѝ ја фати раката и ја стисна. „Нашите сакани никогаш не нè напуштаат, не навистина“.

Луѓето често го велеа тоа, но не беше точно, нели? Брент сигурно ја напушти. И ја остави сама да се справува со еден тон проблеми.

„Времето ветува дека ќе нè послужи на пат до дома“. Елен нагло ја смени темата. „Но, пред да замине, имаме нешто за твоето мало богатство“.

„За Делфина“, рече нејзината сестра, како Хети да имаше бројно богатство.

„Би сакале да се збогуваме со неа“.

Хети се созеде.

„Чита книга во мојата канцеларија, Руфус е со неа. Ќе ја донесам“. Руфус, нивниот четиригодишен лабрадор, беше една од подобрите идеи на Брент. Освен тоа што се покажа дека е посветен и сигурен чувар на детето, кучето беше и извор на безусловна љубов и приврзаност. Во текот на изминатите две години, Хети пролеа многу солзи во неговото сјајно златно крзно, така што ретко му беше потребно бањање.

Божикниот клуб на читатели

„Делфи?“ Хети ја подаде главата низ вратата од канцеларијата и ја виде нејзината ќерка легната на стомакот, како внимателно ги врти страниците од книгата, а Руфус заштитнички лежеше до неа. Кучето ја подигна главата со претпазлив поглед и удри со опашката по подот. И Делфи ја крена главата.

Лицето ѝ се озари. „Дали знаеше дека тираносаурусот имал шеесет заби?“

„Не го знаев тоа. Секогаш учам по нешто од тебе“.

„Дали диносаурусите оделе на забар?“

„Не, не оделе на забар“. Немаше поим од каде доаѓа опседнатоста на Делфи со диносаурусите, но тие претставуваа непрестајна забава за неа.

Срцето на Хети одеднаш беше исполнето. Детето беше целиот нејзин свет.

Имаше среќа и мораше да го запомни тоа.

Како вчера да беше кога дозна дека е бремена. Ја заплашуваше фактот што нејзината ќерка толку брзо расте. „Подоцна ќе ми раскажеш повеќе за диносаурусите, но сега госпоѓиците Бишоп сакаат да се збогуваат со тебе“.

„Заминуваат? Не! Не сакам да си одат“. Делфи стана, а долништето и се залепи за колковите. „Мразам кога луѓето си заминуваат“.

Хети почувствува болка во градите. „И јас. Но, ќе се вратат за еден месец. Доаѓаат за Божик, заборави?“ Се разбира, доколку животот не им подготви ужасен шок, како на пример, да падне цигла од зграда врз нивните глави, токму во мигот кога поминуваат покрај неа.

Мора да престане да размислува така.

Се претвораше во катастрофичар, и не сакаше нејзината ќерка да го живее животот плашејќи се од сè и сешто, очекувајќи да се случи нешто лошо на секоја кривина.

Делфи истрча од канцеларијата и цврсто ги прегрна сестрите Бишоп.

„Не одете си. Сакам да останете засекогаш“.

„Работите продолжуваат, душо. Таков е животот“. Гвен нежно ја галеше Делфи по косата, а Елен ги насолзи очите.

„Мило дете. Ќе се вратиме многу брзо, а во меѓувреме, имаме нешто за тебе. Подарок“.

Сестрите една по друга ја прегрнаа Делфи, а потоа ѝ подарија убаво завиткано пакетче.

„Подарок?“ Делфи ги ококори очите и внимателно го зеде подарокот в раце. „Но, сè уште не е Божик“.

„Ова не е подарок за Божик“, рече Елен. „Всушност, тешко е воопшто да се нарече подарок. Ова е книга, а јас и сестра ми мислиме дека книгите се неопходност, а не луксуз“.

„Што е тоа неопходност?“ Делфи се сплетка со зборот.

„Неопходност е нешто што ти е потребно“, рече Гвен, „како храна, или вода“.

„Понекогаш Руфус мисли дека книгите се храна“. Делфи си поигруваше со панделката од подарокот. „Може да го отворам?“ Ја погледна мајка си за дозвола, а Хети се насмевна.

„Многу љубезно. Да, може. Што треба да им речеш на госпоѓиците Бишоп?“

„Ви благодарам“. Делфи ја одврза панделката и ја искина хартијата. „Ви благодарам, ви благодарам“.

„Знам дека обожаваш книги, миличка“, рече Гвен, а Елен кимна со главата.

„Книгите можат да те одведат во друг свет“.

Колку би сакала да заминам во друг свет, помисли Хети. Посакуваше да се најде во свет во којшто сè уште постои Брент, исто како и нејзиниот татко. Но, со нејзината среќа, во другиот свет би постоеле и Стефани и готвачот Такер, или кој било друг кој користи викање како основен облик на комуникација.

Им помогна на сестрите Бишоп да го извадат багажот надвор и кога се врати на рецепцијата, телефонот повторно свонеше.

Божиќниот клуб на читатели

Само што сакаше да се јави, кога Стефани повторно застана пред неа.

„Овој проблем не е решен. Или Клои ќе си замине, или јас ќе заминам“.

Хети му одолеа на нагонот да ѝ рече, *Оди си! Веднаш заминуи*. Не можеше да си дозволи да изгуби уште еден вработен, и сепак, ако ја отпушти Стефани, ќе се чувствува како да не му е верна на Брент. Се обидувааше да го одржи тоа што тој го почна, а не да го разруши.

Телефонот сè уште звонеше, а утробата ѝ се стегаше од стрес. Ако се тргнеше и отидеше да одговори, Стефани ќе помислеше дека не ја сфаќа сериозно.

„Се надевам дека знаеш колку многу те ценам, Стефани“. Дланките ја чешаа да ја крене слушалката. „Ти си важен член на семејството на пансионот ‘Јаворов шеќер’“. Затрепери. Помислата дека Стефани е дел од нејзиното семејство, беше претерана.

„Ако е така, тогаш нешто мора да се смени, бидејќи ќе доживеам нервен слом“. Со тоа предупредување, Стефани си замина, а Хети остана да ја гледа.

И јас ќе доживеам нервен слом.

Се сврти за да одговори на повикот, но Делфи прва стигна до телефонот. „Пансион ‘Јаворов шеќер’“. Овде Делфина Мејзи Колман“, рече внимателно, нагласувајќи го секој збор. „Повелете“.

Ја погледна мајка си со виновен поглед, бидејќи знаеше дека не смее да одговара на телефонот, но сепак тоа не ја спречи.

„Госпоѓо Питерсон!“ на лицето ѝ се развлече насмевка. „Добив книги! Нови книги“.

Хети слушаше додека Делфи ѝ раскажуваше на нивната сосетка за најновиот подарок, и се плеткаше со зборовите од возбуда.

„Мамичка не може да зборува во моментов, бидејќи има нервен слом“.

Хети направи болна гримаса со лицето. Дали ги изговори тие зборови на глас? Мораше да биде повнимателна,

Сара Морган

особено пред Делфи, која беше како сунѓер и впиваше сè околу себе. Сè што ќе слушнеше беше складирано и повторувано во најлош можен миг.

Хети ја испружи раката за да ѝ ја подаде слушалката, а Делфи ѝ ја даде, стана од столот и се врати во канцеларијата, каде што Руфус трпеливо ја чекаше, со главата потпрена на шепите.

„Здраво, Линда. Како си?“

„Добро сум, мила, но како си ти? Не сме те виделе извесно време. Делфи рече дека имаш нервен слом“.

„Погрешно ме слушнала. Зборував за новиот десерт што го испробуваме за ресторанот“, Хети успеа некако да се снајде. „Чоколаден пудинг, исполнет со стопено чоколадо. Го нарекуваме нервен слом“.

„Звучи превкусно. Едвај чекам да го пробам. Знам дека постојано го велам ова, но Делфи е преслатка. Ти си прекрасна мајка, Хети, и многу добро се справуваш со сè. Брент би бил горд на тебе“.

Зарем?

Зарем се справуваше добро? Таа само преживуваше, но дали тоа беше исто?

Знаеше дека има среќа што има соседи како семејството Питерсон. Тие ја поседуваа фармата покрај пансионот и ја снабдуваа кујната со свежи производи, но и со божикните дрва, што Хети ги украсуваше за празниците. Она што започна како деловна врска, се претвори во длабоко пријателство.

Линда еднаш спомна колку многу сакала да има ќерка, а Хети беше во искушение да ѝ одговори, *Посвој ме, слободна сум*.

„Хети?“ рече Линда со нежен глас. „Добро си, мила?“

„Да. Се разбира. Одлично сум“.

„Бидејќи, ако ти треба помош, знаеш дека сме овде за тебе. Ноа може да дојде за миг, ако нешто има потреба од поправка“.

Ноа.

Божикниот клуб на читатели

Кога го спомна неговото име, малку се напна, а срцето ѝ зачука малку посилено. „Не мора да доаѓа. Сè е како што треба“.

Ноа беше синот на Питерсонови, кој работеше на фармата со неговиот татко.

Тој ѝ беше добар пријател на Хети, до пред неколку седмици, кога таа уништи сè. Тоа се случи на забавата на Ноќта на вештерките, која Питерсонови ја одржуваа секоја година на нивната фарма, за локалното население. Децата се облекуваа во костими, имаше потрага по духови и страшни доживувања, и многу слатки.

И таму беше Ноа.

Хети ги затвори очите. Си вети дека нема повторно да помисли на тоа. Беше само обичен бакнеж; тоа беше сè. Денот ѝ беше многу лош, се чувствуваше изгубено и осамено и малку исплашено за иднината. Тој се најде покрај неа, со неговите крупни цврсти рамена, љубезен и, да – таа мораше да признае – привлечен. Таа беше вдовица – многу го мразеше тој збор – а Ноа не беше во врска, така што тоа не беше проблем, но сега таа се чувствуваше засрамено и премногу кривко и воопшто несигурно што да рече кога повторно ќе го види.

Најмногу од сè, чувствуваше вина. Го сакаше Брент. Отсекогаш го сакала Брент. Но, го бакна Ноа и тој единствен неверојатен и бомбастичен бакнеж беше најдоброто што ѝ се случило во последните две години, но, исто така, и најзбунувачкото.

„Не праќај го Ноа. Ништо не треба да се поправи, Линда“. Освен неа. Нејзе со сигурно ѝ требаше поправка. Зошто го бакна Ноа?

Можеше да ја обвини темнината, или фактот што се исплаши од сенишните звуци што ги правеа децата во шумата, или „вештерскиот коктейл“, кој испадна дека е многу посилен одошто замислуваше и гарантираше дека ќе ја собори и најтврдокорната вештерка од метлата. Но, најмногу се обвинуваше себеси.

„Дали се јави со некоја причина?“

„Да. Ноа сакаше да знае дали одлучи за нарачката за божикно дрво годинава. Сака да го зачува најдоброто за тебе“.

Фактот што тој не ѝ се јави лично значеше дека и тој жали за нивната средба, исто како и таа.

„Мора да размислам, Линда. Наскоро ќе го известам Ноа по електронска пошта“.

„По електронска пошта?“ Линда звучеше малку збунето. „Можеш лично да му кажеш, душо“.

Можеше, но тоа би значело дека треба да го погледне во очи, а не беше подготвена за тоа. Беше сигурна дека ни тој не е подготвен. Знаеше многу малку за неговата историја на врски. Откако дипломирал, живеел во Бостон и работел за компанија за дигитален маркетинг. Додека го гледаше колку многу ужива да работи надвор, тешко ѝ беше да го замисли во стаклена канцеларија, седнат пред компјутерски екран, но очигледно тоа ќе продолжел да го прави, ако неговиот татко не се удрел со еден од тракторите и за малку ќе загинел. Ноа се вратил дома и оттогаш работи со неговите родители, и секое слободно време што го има, го поминува во пренамена на една од шталите во негов дом за живеење.

„Тој е зафатен, јас сум зафатена. Се разбира дека можам да му се јавам, но полесно ќе ми биде да му пратам електронска порака“. Исто така, ќе биде и помалку непријатно и за двајцата.

Линда се замисли малку. „Како што сметаш дека е најдобро. Кога ќе одлучиш, извести нè. Ти и Делфи треба да дојдете првиот викенд во декември, како што направивте минатата година. Ќе се санкаме и ќе лизгаме. Може да ми помогнете да направам венци и празнични украси, а потоа ќе појдете во шумата со Ноа и ќе одберете посебно дрво за дневната соба. Би сакала да те видам, а тоа ќе биде забавно за Делфи. Се секаваш кога го нарекуваше Ноа ‘Човекот со божикните елки’?“

„Се секавам. Сè уште за него има таква замисла“. Можеби може да договори Делфи и Ноа заедно да одберат дрво, а таа да ѝ помогне на Линда во кујната.

Божикниот клуб на читатели

„Пансионот секогаш е како разгледница за време на Божик. Знам дека си многу зафатена тој период, така што мора да ми ветиш дека ќе ме побараш ако ти треба нешто“.

„Ветувам“. Хети беше трогната од љубезноста на Линда. „Ти благодарам“.

„Знам дека ти е тешко. Животот ти приреди непријатно изненадување, тоа е факт, но има утеха кога знаеш дека го живееш својот сон“.

Не, помисли Хети, не го живееше својот сон. Го живееше сонот на Брент, а тоа не беше исто. Но, не можеше никому да му го каже тоа. Местото му значеше сè на Брент, и сета нивна заштеда отиде во создавањето на местото такво какво што беше денес. На почетокот, таа имаше неколку нејзини замисли, но Брент не мислеше дека ќе успеат, па затоа го следеа неговиот план. Таа беше остварувачот на *неговиите* соништа, а притисокот беше пресилен.

Што ако заплеткаше сè? Ги сакаше своите гости и уживаше да им го разубавува престојот, но раководењето со персоналот ја убиваше.

Можеби затоа го бакна Ноа. Накратко, посака да ја отфрли тежината на животот и да се почувствува младо и лесно и изгубено во мигот, наместо обременета од одговорноста и непокојот за иднината.

Имаше дваесет и осум години и најчесто се чувствуваше како да има сто.

Откако повторно ја увери Линда дека не ѝ треба помош, го заврши повикот и ги почувствува рацете на Делфи кои се обвија околу нејзините нозе.

„Мамичке, дали си тажна?“

Хети се созеде. „Не сум тажна. Ова не е моето натажно лице. Ова е моето замислено лице“.

„Дали размислуваш за Божик? Јас многу често мислам на Божик“.

„Да, те уверувам дека мислев на Божик“. Не на Ноа, ниту на заводливиот допир на неговите усни, ниту на минливиот миг кога почувствува дека, можеби, животот може